

За да се предпазят от злото, през тези дни хората трябвало да спазват някои забрани – да не закъсняват вечер, да не се събират на седенки, жените да не тъчат, не предат, не плетат, не шият.

След хвърлянето на кръста във водата на Йордановден, смятали злото за победено, тогава започвало новото възраждане на природата, с което се възстановявало нарушеното равновесие между хаоса и космоса. Пак с цел прогонване на злото, поддържали огъня в огнището през цялата новогодишна нощ, вярвайки, че огънят е посредник между двата свята – небето и земята.

Особено място в новогодишната нощ имали гадателните практики, свързани с природата и човешкия живот, затова и магиите били както за плодородие, така и за любов и брак. Така момата слагала първата си хапка от новогодишната трапеза под възглавницата си и гадаела – когото сънува, за него ще се ожени. Пак в новогодишната нощ, момата излизала на двора и се слушвала да чуе някакво мъжко име. Каквото име чуела, такова ще е името на жениха и.

Гадаели и за това кои месеци ще са дъждовни и кои сухи. Оттук определяли плодовитостта на годината. Смачквали глава лук и върху всяка люспа, наречена на всеки месец от годината поставяли сол. Люспите с разтопена сол означавали дъждовни месеци, люспи с неразтопена сол – сухи, сушави. В Любенова махала, на този който кихнел, харизвали първороденото агне.

Важно място в новогодишната обредност имал култът към мъртвите. На много места в Сливенско трапезата не се прибирала, тъй като за умрелите е оставено и от Боговицата и от баницата с вярата, че те ще посетят дома в който са живяли. В Любенова махала, преди заниз слънце, раздавали по съседите от свинската глава за умрелите.

След полунощ тръгвали сурвакарите. Сурвакарската обредна група се състояла от млади мъже и ергени. По ритуалната си организация сурвакарите имали сходство с коледарите, както и с кукерските обредни